הטדה

ל) תענית פ"ד הל"ד מגילה ה) מערים פין הייל מבינה פ״ק הל״ד ובבלי תענית כח א, ב) עי׳ יומא לה ב ולקמן . הל"ב. ג) ר"ה יט ד) מענית יב א, ד) מנחות פג ב, ו) כלים פ״א מ״ו, ו) ירושלמי שביעית פ״ח הל"ג, ה) עי' תוספתה הל"ג, ה) עי' תוספתה מנחות פ"י, ט) ע' מעילה

עין משפט נר מצוה

יד א ב,

ד א מיי' פ"ו מכלי המקדש הל"ט: ה ב מיי' שם פ"ח הל"ז: ו ג מיי׳ שם פרק ו הלכה מזבח הלכה טו: תוכנו הכנה פו. ח ה מייי שם מתמידין הל"ה:

מ ו מיי׳ פרק ח מחמידין הל"ב: י ז מיי׳ פ״ו מבית הבחירה :כלי"ב יא ח מיי׳ פרק ז מתמידין הל״ו:

יב ט מייי פרק י״א מפה"מ ה"כ: יג י מיי׳ פרק ח ממעילה :סל״ג ד

נוסחת הבבלי

(א) א"ר אלעזר בר לדוק . אנו היינו מבני סנאב כו' ודחינוהו לאחר השבת והתענינו ולא השלמינו: (ב) רב הונא בשם ר"י היא (ג) רב הונא בשם ר"י דר שמעאל היא דאמר כו': ישמעטל היא דאמר כו' (ד) ר"י כדעתיה דאמר כו' מסוריא מאן תנא כו': (ה) מהו לזרוע לכתחילה ה) מהו כתוע נכנניו: בו' בעא קדם ר' מני כו': ו) ונותן לקולרין (ו) ונותן לקולרין (ולעותרין) ולשותרין עד כו': (ז) וטבות כן ר' יוםי בשם כי ' אחא כל כו': (ח) מביא מעו' מןהשולחני ונותן לחולבין כו'הדימוס אח"כ מביא כו' ר' יוסי בשם כ׳ אחא כל כו׳:

הגהות הגר"א

מן מנינן זמן עלי [א] ל"ל חמן חנינן כהנים וכו׳. והוא בתענית פאנט וכו:): [ב] ה"ג מחני" פליגא על ר" אחא: [ג] מלות ועוד מו הדא יא ל"ג דהא חדא מתני דתניא ל"ג דהא חדא מתני היא ובק"ע נדחק מאוד בזה: [ד] מן העומר ושתי הלחם עד תמן תנינן נמחק: [ה] ה"ג ילא קליר העומר שהוא מצוה מאו ספותו שטוח ונפוט נותן תנא שומרי ספיחין וכו׳. והשאר שבינחיים נמחק וגרס דתנן ר' ישמעאל:

גליון הש"ם

[ח] ע" ש"ק ועיין מוס" מנחות דף פד ע"א ד"ה שומרי: [כ] ע" ש"ק ועיין תוס" מעילה דף יד ע"א ל"ה בונין ותוס' ב"ק דף עז ע"ב ד"ה אומר:

קרבן יחיד אינו משמנה לשל לבור: גבו׳ מה ראו וכו׳. אמתני׳ דפ״ד דמענים קאי דתנן התם זמן עלי הכהנים והעם משעה וקשיא ליה מה ראו להימנות הא אפי׳ כל יחיד יכול לנדב עלים בדתנן לקמן פ״ו: אלא בשעה וכו׳. וקמ״ל שהעלים שלהן קודמון לכל שאר עלים שבלשכה: הנביאים שבוניהן. שהיו באוחו הדור בגון חגי זכריה ומלאכי ועזרא יחיד יכול לנדב עלים בדתנן לקמן פ״ו: אלא השלהן. מעלים שהמנדבו הן: דר״י היא. הא דאמרינן שעלים לקרבנות לבור באים בשל יחיד אחיא כר׳ יוסי דמתני׳: דברי הכל היא. ואפילו כרבנן דע״כ לא פליגי רבנן ור״י אלא בגופו של קרבן: אבל במכשירי קרבן. כגון עלים לקרבנות הכל מודים דמשתנה מיחיד ללבור: כסונם לבנה. הכהן לשרת בו בקדש: צריכה למסור ללבור. מיהו אם מסרה מותר לעבוד בו: במכשירי קרבן. כגון כתונת: ה"ג מסני' מסייעא לר' יוסי. וה"פ

משל צבור: גמ' ואומה לי ראה זמן עצי כהגים כגון כחונת: ה"ג מפניי מפייעה נרי יוסי. וה"פ מהך ברייתה דמגילת מענית מוכח כדאמר ר' יוסי בשם ר' אילא דד"ה היא: **נשעם הקרב!** בזמן שבהת"ק קיים: רי"א אין נוסגין אוא נשטם הקרב!. ש"מ דרבנן דפליגי עליה דר"י סוברים דנוהג אפיי שלא בשעת הקרבן ופשיטא שמודים שהיו זמנים להבלת העצים ובמתמימון דמענית: והיינו מסענין והעם להימנות אלא בשעה שעלו ישראל מן הגולה ולא מצאו עצים בלשכה "ועמדו אלו ונתנדבו עצים משל עצמן ומסרום לצבור וקרבו מהן קרבנות צבור והתנו עמהן נביאים שביניהן שאפי' לשכה מליאה עצים ועמדו אלו ונתנדבו עצים משל עצמן ולא משלימין. מפני שיו"ט שלהן היה שבני סנאה בן בנימן הקריבו עלים בעשרה באב כדמנן במענימ שלא יהא קרבן מתקרב אלא משלהן תחילה אמר רבי אחא דרבי יוםה היא דרבי יוםה אומר אף ביתן הקריבו עלים בעשרה בופר בדתן במעים פיד זה היה דלי אחר החורבן דבותן הבית אין זום בטי באב ואסיד דלא היו מענים אלו אלא לנורך קרבנות יחיד ודינו כקרבן יחיד למה יהיה להן יו"ט אף שלא בשעת קרבן בשלמא בשעת קרבן ניחא דאף יחיד שמביא קרבן הוה ליה כיו"ט כדאמרינן בריש פרק מקום שנהגו אלא לאחר החורבן מ"ט הרוצה מתגרב שומר חגם ר' יוסי (אסי) בשם רבי אילא דברי הכל היא מה פליגין בגופו של קרבן אבל א ארו הוכל כל עמא מודיי שהוא משתגה קרבן יחיד לקרבן צבור תני³ יאשה שעשתה כתונת לבנה (צריכה למסור) כשירה ובלבד בריש פרק מקום שנהגו חלה מחחר החורבן ת"ט אלא ודאי דאף לקרבנות לבור התנדבו אלו ונשאר הייש לדורי ומסתמא לא פליגי רבנן דמתני עליה דראב"ל דקי"ל מעשה רב: **מסני**'. דמנן שומרי ספיחים בשביעית וכו׳ ש"מ דאין העומר ושתי הלחם באין אלא מארץ וכדפרישית במתני אתיא כר"י דאמר שאין העומר בא מח"ל דאי כר"י בר' יהודה דאמר שאין העומר בא מח"ל דאי כר"י בר' יהודה שתמסרנה לצבור אמר רבי אחא דרבי יוסי היא שתמסרגה לצבור אמר רבי אחא דרכי יוסי היא יוסי אומר אף הרוצה מתגדב שומר חגם רבי יוסי אומר אף הרוצה מתגדב שומר חגם רבי יוסי (אסי) בשם ר' אילא דברי הכל היא מה פליגין בגופו של קרבן אבל במכשירי קרבן כל עמא מודיי שהוא משתנה קרבן יחיד לקרבן צבור בשעת קרבן ושלא בשעת קרבן רבי יוסי אומר בשעת קרבן ושלא בשעת קרבן רבי יוסי אומר אינן גוהגין אלא בשעת קרבן בלבד [גוועוד מן אדני אלא בשעת קרבן בלבד (גוועוד מן הדא דתניא (א) אמר? רבי אליעזר בי רבי צדוק אנו ביינון מרני מנאה בי בנימין וחל משינה באר לחמר העומר בא מח"ל ל"ל שומרי ספיחים חיפוק ליה שאפשר להביאו מח"ל: אין העומר בא מן הסורית. רבותה קמ"ל דהפילו מן הסוריה דדמיה לא"י במהלת אינו בא וכ"ש מחו"ל ממש: סמו סנינן. מנחות פ"ט: שחין כחין חנה מן החדש. שלים, רכמוב מנחה חדשה: ומן הארץ. רגצי שהי לחומ. כתיב ממושבותיכם וגני עומר כתיב וקלרתם את קלירה ולא קליר של ח"ל: **ממן חניקו.** בפ"ק דכלים: והביכורים. דכתיב ולקחת מראשית כל פרי האדמה והביכורים. אנו היינו מבני סנאה בן בנימין וחל תשעה באב להיות בשבת ודחינו אותו למוצאי שבת נוהיינו מתענין ולא משלימין: [ה] העומר ושתי הלחם ולחם הפנים וכל קרבנות הצבור: (מתניתא דר' ישמעאל אשר תביא מארלך: **חמן חנינן.** בפ"ק דשביעית: מה חריש רשום. דכתיב בחריש ובקציר תשבות רמן (מעאל אמר אין העומר בא מן הסוריא תמן דר׳ ישמעאל ודרשינן מה חריש דהוא דוקא רשות שהרי אין לך חריש שיחרוש לשם מצוה דאפילו גבי עומר אם תנינן יכל קרבנות היחיד והצבור באין מן הארץ ומן הוצה לארץ מן החדש ומן הישן ^החוץ מן העומר מלא חרוש אינו חורש אף קליר נמי שהוא רשות הוא דאסור בשבת אבל קליר של מלוה כגון קליר העומר שמלוה לקלור לשם העומר דוחה שבת: ושתי הלחם שאין באין אלא מן החדש ומן הארץ (ב) רב חונה בשם רבי ירמיה דרבי ישמעאל היא רבי ישמעאל אומר אין העומר בא מן הסוריא תמני תנינן עשר קדושות הן יארץ ישראל מקודשת מכל הארצות ומה היא קדושתה שמביאין ממנה העומר והביכורים ושתי לחם מה שאין מביאין כן ה"ג ר"י כדעתיה דחמר חין העומר כח מסוריה. וכ"ה במס' שביעית וה"פ ר"י לשיטתיה דסובר שאין העומר בא אלא מן הארץ ואפילו בשביעית קולרין אותו בארץ דקליר דידיה דוחה שביעית מפני שהוא מלוה וה"ה דדוחה שבת: ד"ה היא. מכל הארצות (ג)ר' חייא (חונה) בשם רבי ירמיה ומתני׳ איירי בשנת בלורת ולא מלאו תבואה בחו"ל ולריכין להביא מספיחי א"י: **ההן עומר וכו**'. האי דרבי ישמעאל היא דרבי ישמעאל אמר אין העומר בא מן הסוריא תמן" תנינן ר' ישמעאל אומר מה עומר אם אין שם ספיחים מהו שיזרע ללרכו לכתחילה בשביעית: לא נמלא. אם נזרע בשביעית באי בון יוטור אדינטן דינטן ^{החיי}נצא קציר העומר חריש רשות אף קציר רשות ^{[ה] ה}יצא קציר העומר שהוא מצוה (ד)ר' ישמעאל כדעתיה דר' ישמעאל למחומים בשפישית וי תנחה, מה לות שהרי השיריים לחסורין באכילה וקומץ שאינן ומחלין שהרי השיריים אינו קומץ: נעשה להמשה דברים וכו'. דמנן בפרק כילד לולין ממשה דברים באין בטומאה ואינן בפרק כילד לולין ממשה דברים באין בטומאה ואינן דאמר אין העומר בא מן הסוריא כדעתיה דאמר יצא קציר העומר שהוא מצוה מאן תנא שומרי ספיחית בשביעית נומלין שכרן מתרומת הלשכה נאכלין בטומאה העומר ושתי הלחם וכו׳ וה״נ עומר שמרע בשביעית אין שיריו נאכל כאילו בא בטומאה: ר' ישמעאל היא א"ר יוםה דברי הכל היא לא שחרע בשביעית חין שיריו נחכנ כחינו בח בטוחחה:

כילד הוא עושה. אממניי קאי דתנן שומרי ספיחין

בשביעית מוטלין שכרן מתרומת הלשכה וקשיא אין

הקדש יואא בלא מילול לכך קאמנד שמתחילה אא היו

הקולרין והשומרין מקבלין שכר מהלשכה אלא

משלחני ממעות חולין ואח"כ קודם הקרבה מחללין

ממעות הלשכה: ופריך וטבות כן. וכי טוב הוא

ממעות הלשכה: ופריך וטבות כן. וכי טוב הוא מצאו בסוריא מביאין אותן מספיחין שבארץ ישראל החן עומר (ה)מהו שיזרע בתחילה ר' חייא בר אדא בעי קומי רבי מנא לא נמצא מכקומץ על השיריים שאינן נאכלין ש א"ל נעשה כחמשה דברים שהן באין במומאה ואין נאכלין במומאה כיצד הוא עושה נוטל מעות מן השולחני (י)ונותן לקוצרין לעשות כן הרי בשפודה אומו אינו שוה כל כך כמה שהוליאו עליו לשומרין שהרי לריך לנפוחו ומשחייר ממנו הרבה וגם עומר אחד אינו שוה מעות אלו: עושרו נוסג מעותו כן רושולות: יחומר ומביא מעות ולשומרין עד שלא יקרב העומר ומביא מעות מתרומת הלשכה ומחללין עליו (י)ומבות כן (ר' יוםי בשם) רבי אחא בשם רבי בא כלי? מה שיתן הן כל מה שיתן. הגובר הן הן דמיו משעה הראשונה וה"ו כאילו הם נתנו מעות השומרין: אף בפסחי הן דמיו משעה הראשונה תנא^ט אף בפתחי אבנים אבנים כן. המסתחין האבנים לצורך בנין הבית לא היו מקבלין המעוח מן הגזברים מיד: לחוצבין. מן כן כיצד הוא עושה (ה) נומל מעות משולחני ונותן לחוצבין ולסתתין עד שלא תינתן על גבי הדימום ההר: **ולספסין.** המרבעין האבנים ומחליקן: ומשניתן על הדימום 'מביא מעות מתרומת הלשכה הדימום. שורה של בנין: ועבא היא כן. הא לפעמים

מתקלקלין האבנים קודם שנתנו לבנין נמצא האבנים שנצרכו לבנין אינן שוים כ"כ כמו השכר שנתנו השלחנו":

בון בשנו שרות הול מסורים וככן הולרכו לשמור הספיחים:

משעה הראשונה:

משעה הראשונה:

משעה הלא מסורים וכל הולרכו לשמור הספיחים:

משעה ללי מלאו בסורים וכל הולרכו לשמור הספיחים:

מחלי של מסורים וכל לרכו לרכים לשמור היש ליחו מלאו בסורים ובאיי שהול לי מלאו בסורים ובאיי שהול היש משרה באיים בציעים באיי שהול מחלי מחלי היש מחלי והיש שות מחלי בשביעים באיים לחורין בשיחרע בשביעים באיים לחורין בשיחרע בשביעים: במשבי של לחורים לחורים בשביעים לחורין בשיחרע בשביעים: במשבי של לחורים לחורים בשביעים לחורים בשביעים לחורים בשביעים לחורים בשביעים לחורים בשביעים לחורים בשביעים לחורים של לחורים לחורים בשביעים לחורים בשביעים לחורים בשביעים בשביעים לחורים בשביעים לחורים בשביעים לחורים בשביעים לחורים בשביעים: במשביעים לחורים בשביעים בשביעים לחורים בשביעים בשביעים לחורים בשביעים לחורים בשביעים בשבי

ומחללין עליה ומבות כן ר' יוסי (בשם רבי אחא) בי

רבי בון בשם שמואל ויו כל מה שיתן הן הן דמיה

ריבב"ן מיבטל אמר ליה ומי קאמינא [אנא] מיבטל לימי משל אשמקד בעינא כרמל וליכא שכבר יבש ולימי כרמל משל אשתקד בעינן כרמל בשעת הקרבה וליכא דר' יוחנן אמר [כרמל] מקריב ור' אלעזר אמר ראשים קנירך ולא סוף קנירך בשעת הבאמה מהא מחלת קנירה שלאותה מבואה שבאתה ולא סוף קלירך [ואם מייתי] מדאשתקד הויא לה שעת הבאתה סוף קלירך כך פירש רבינו שלתה: ר' יוסי אמר אף הרולה מתנדב ושומר קמפלגי ח"ק סבר תקינו רבנן ד' זוזי למיחב להו מלשכה כי היכי דלא ליתו בעלי זרועות

יומקרנה יפה קומ"ל: זה מתונחת פניגח על רבי החלם? האם פימים. ברייתא שניים במנית על רבי והחלם במנים ברייתא שניים במניל מענית היבו ובעירובין (מ"א): נוהגין. בשעת קרבן יו"ט דקרבן עלים: מבני מנאים מלאב. הכי גרסי הלה החוספתא שם: בן בנימין. משבע זה: והסעניו לה לו. ובבבלי שם מסיים מפני שיו"ט שלנו סיים. והסם רבנן הוא דאמרי לה דפליגי ארי יוסי וראב"ל בשטת רבנן קאמר לה דס"ל אף שלא בזמן ע"ב ולרבי הא איה והיה לאחר החורבן מדהוכיר לום דעלים דאיהו לה מלא היה לרבנן קרבן יחיד דעלים דאיהו לא מוכח דהיה קרבן עלים דיחידים דעלים דאיהו לא מוכח היינו כרו החויבן ולגופו של פרקב, ובברייתא מוכח דהיה קרבן עלים דיחידים עלה לא מלא ווצר דקרבן עלים דיחידים שלה ליו"ט: אתן חות מוכח לה"ל ממשי מסוריא והיה פרץ דמ"ק מכל חו"ל ממש: אתן פרען והיה של או מוכח ביש לה והיה בי אין דמ"ק דמין לה שלא בעיע היה לא מוכח לאיו משבת לא מוכח בישל הדל שביעית ור"י מהל בשיעה בחלירה בתילורה הקלירה במולא שביעית ור"י מיא. דמיץ לא בלולה במיעית ור"י מיא. בחיל או מסוריא ולכן הולכו לאחור הספיח: לה מחורל א מסוריא ולכן הולכו לשחור הספיחיו שבא"ץ העומר במפיחיו שבא"ץ העומר בל א מסוריא ולכן הולכו לשחור הספיחיו שבא"ץ שתא לא מלאו בסוריא ולכן החלכה במפיחיו שבא"ץ שתא לא מלאו בסוריא ולטובר הספיחיו שבא"ץ שתא לא מלאו בסוריא וועטבר הספיחיו שבא"ץ שתא לא מלאו בסוריא וועטבר הספיחיו שבא"ץ שתא לא מלאו בסוריא וועטבר

חנם אמרו לו אם אתה אומר כן אינן באין משל לבור. בפ' הבית והעליה (דף קיח) מפרש טעמייהו ומסיק דכ"ע הבטה בהפקר לא קני פי' מה שאדם שומר בראייה בעלמא בלא זכייה אחרת או חזקה לא קני והכא בחוששין לבעלי זרועות

ולשקלו מינייהו ור' יוסי סבר לא חיישינן לבעלי זרועות ומאי אתה אומר הכי קאמרי ליה מדבריך שאחה אומר מחנדד ושומר חנת לדברינו דחיישי

לבעלי זרועות אין תמידין ומוספין באין משל לבור דחחר גם כן יכול לידור תמידין ומוספין א"נ אותן ד' זוזי שהיינו נותנין לשומרין אנו קונין תמידין ונמלא שהן של שומרים: